

“มนต์เมืองตรัง”

กลอนนิราศ

ภาค ๑ ลำปาง – ตรัง

เป็นกลอนกานท์ฝากผ่านไว้อ่านฟัง
เก็บลำดับจับความตามที่คิด
ขอภัยด้วยใจมิเจตนา
ให้ลูกหลานเหลนเราได้ว่า
สืบสื่อสารนานข้ามยาวไกล
ต่อแต่นี้จะเล่าความตามเหตุการณ์
เมืองรณมานามว่านครลำปาง

ขอเล่าความตามจริงถึงความหลัง
เรื่องเมืองตรังครั้งหนึ่งซึ่งเห็นมา
จะถูกผิดติดขัดไม่เข้าท่า
หมายมั่นว่า วงกวี มีสืบไป
ของควรค่าคือภาษามาแต่ไหน
รู้เป็นไทยให้ภาษาทั้งท่าทาง
เริ่มแต่บ้านฐานถิ่นจะไกลห่าง
ถึงใต้ล่าง ตรังนคร ย้อนเวลา

หกพฤษภาห้าศุภย์ทুম์เกือบครึ่ง
มุ่งบางกอกรถออกตามเวลา
ผู้อาวุโส อ.วุฒิชัย ให้เป็นหนึ่ง
ไหนต่อไหนใกล้ไกลลั่นไปตาม
หลายขวบปีที่ช่วยหน่วยอนุรักษ์
จะขึ้นดอยลอยห้วยลงทะเล

พวกเราถึงสถานที่สี่พร้อมหน้า
นับว่าใคร ไ่่ดุกู้รู้ความ
คนใจถึงซึ่งใจท่าน ไม่ต้องถาม
เมื่อถึงยามทำงานท่านทุ่มเท
แจ้งประจักษ์จับจิตมิหันเห
ชวนร่อนเร่ไปไหนไม่ขัดเลย

ท่านที่สองเจ้าของโครงการนี้
สมัชชา หัวหนาใหญ่กว่าเคย
เป็นพี่ใหญ่ในหมู่หน่วยอนุรักษ์
นับเวลาผ่านมาหลายสิบปี
ลมหายใจ บอกให้แจ้งประจักษ์
ผศ.ประสงค์ คนนั้นคอยท้วงติง

ตำแหน่งชี้ที่ประธานฯ ขานเฉลย
ไม่อยู่เฉยเลยต้องดูให้รู้ดี
ผู้สมัครรักษานานเต็มที
หลับตาชี้มีอะไรบอกได้จริง
งานอนุรักษ์บอกทั่วได้ทุกสิ่ง
เพราะห่วงยังจริงใจไม่ลืมเรา

คนที่สามตามใครก็ไม่รู้
สนใจอนุรักษ์ภัสดา
เธอจ้างงาน ด้านอนุรักษ์ธรรมชาติ
ปลูกต้นนั้นตัดต้นนี้มีทุกวัน
ร่วมกันไปบางกอกออกวันนี้
เพื่อพักผ่อน ก่อนเปิดเรียนเพียรรับรู้

ชื่อคุ้นหู “ชนิดา” แน่ละหนา
ก็ต้องมาขบวนนี้ที่เดียวกัน
เพราะเก่งกาจจัดต้นไม้ไผ่ใจมั่น
ที่ลือลั่น ผูกพันนัก รักษ์เป็นครู
พร้อมสามที่เห็นและเป็นอยู่
นำไปสู่หมุ่ศิษย์ติดตามไป

คนที่สี่ ที่เขียนบันทึกนี้
ถึงเวลาเผยวาทาว่าเป็นใคร
จะคอยนำจำเก็บสิ่งที่เห็น
เพื่อวันหน้าสืบหาให้รู้ความ

รถไฟเคลื่อนเปื้อนสายฝนพอมุ่มฉ่ำ
แสงสว่างกระจ่างแจ้งทั่วสากล
ไม่มีเสียงนกกา มาพรวดเพรียก
ฟ้าครึ้มฝน คนครึ้มฝน ฟ้าเขียนกลอน

ออกลำปางจะห่างบ้านพาลหวั่นไหว
ขวางรถไฟ ไปไม่ทันวันเวลา
คงได้ผลผ่านพ้นช่วงวิกฤต
ลำปางแพร่ แน่แท้เที่ยวเสียวทุกคน

ด้วยคุณพระคุ้มครองเราน้องพี่
จนถึงล่องล่องเด่นชัยไม่ซ้ำพลัน
หลับปนตื่น คำคืบ เสียงฉีกฉีก
มินานฝันมันเหมือนในละคร

จึงเปลี่ยนท่านอนตะแคงแต่งท่าใหม่
ปรากฏผล กรนหายใจ เธอแอบฟัง
เริ่มสว่าง ผ่านอยุธยา ฟ้าสลัว
มรสุม รุมมา ด้วยอาลัย

รถไฟล่อง มองสองฟากยังภาพเก่า
สกปรก รกรุงรัง บ้านเรือนแน่น
ยังอุ่นใจได้ยลยอดโบสถ์วิหาร
ได้บอกเล่าเราไม่ไกลไปวัดวา

นามนั้นดี ขอที พื้บุบไว้
ขอดใจ ให้ได้เขียนเรียนรู้ตาม
ร้อยเรียงเป็นบทกลอนย้อนคำถาม
สิ่งดั่งมสืบสู่ อนุชน

เมื่อยามค่ำ เริ่มลับแสงหลายแห่งหน
ด้วยไฟฟ้า พาชน สู่หลับนอน
ส่งเสียงเรียกคืนรังดังวันก่อน
มิถายทอดด้วยรักอีกขรา

กลัวฝนไล่ให้ดินถล่มถ้ำ
ภาวนา โปรดเถิดนะพระพิรุณ
ที่ท้อปิต อุบัติเหตุหลายหลากหน
เพราะฝ่าด่านดอยเขาเรารู้กัน

ปลอดภัยดี หนีอันตรายหายเสียขวัญ
หนึ่งตานัน เริ่มสามัคคี นีต้องนอน
ชะยิกชะยักสันสะเทือนเหมือนเก่าก่อน
เสียงปลุกย้อนเรานอนกรนเสียงดัง

แล้วตั้งใจไม่ออกเสียงตามนายสั่ง
หรือว่าเราหลับที่หลังจึงเงียบไป
เมฆหม่นมัวท้วนภา ฟ้ามิใช่
รักเมืองไทยแผ่ไกลไปทั่วแดน

คลองนั้นเล่า ยังเศร้าอยู่สุดแสน
ไม่เหมือนแม่น้ำเมืองนอกเขาบอกมา
เด่นตระหง่านย่านชุมชนคนแน่นหนา
ได้ฟังพา รัตนตรัย ในชีวิต

จากอยุธยาล่องมาหลายแหล่งที่
เตรียมกระเป๋าช้าวของให้มัดชิด
ผบ.ชนิดา ตามาเพียงบางกอก
ชวนท่านแล้ว เซย์โนจึงปล่อยวาง

ลงรถไฟเดินไปหามือเช้า
ทั้งกายเดียว ข้าวขามุ ตามสบาย

ข้ามถนนบนทางลาด เคยผ่านเก่า
ด้วยดอนเมืองเป็นเรื่องต่างจากเคย
เพราะเดี๋ยวนี้ย้ายที่ไปแห่งใหม่
สนามบินอินเตอร์นามระบือ

นั่งแท็กซี่ถึงที่เช็คอินเช้า
หน่วยอนุรักษ์พร้อมพริกที่ดอนเมือง
กว่าเครื่องออกเวลาบอกเก้าศูนย์ห้า
เรื่องเวลาประสาไทยเรารู้กัน

นั่งรถบัสคันเล็กที่มารับ
ยี่สิบกว่ามาหลายแหล่งแล้วเชื่อมโยง
ถึงโรงแรมธรรมรินทร์ธนา
ทั้งประชุมกลุ่มหน่วยด้วยสมัคร

ลืมนึกว่าพร้อมหน้ารวมเป็นสี่
“นิภาพร” หรือน้อง “โจ” อยากเห็นตราง

มือกลางวันชวนกันกินเกาเหลา
อ.บรรจง ตรงร่วมชิมอิมพอใจ
เจ็ด ศูนย์ ห้า พากันเข้าห้องพัก
เมฆเคลียร์ดอย คอยหยอกฟ้าพาสมจินต์

มองอีกทีที่ดอนเมืองไม่มีผิด
เดี่ยวหิบบิดยุงใหญ่่วนหลายทาง
เราวิ่งรอกลงตรึงภาคใต้ล่าง
เขาอยากว่างอยู่กรุงกับลูกชาย

ที่ร้านเก่า ดอนเมืองสามสหาย
แถมตบท้ายได้กาแฟอิมแบล้เลย

บัดนี้เล่า เสร้าเหงาจริงท่านเอ๋ย
นำเฉลยเหลืออดีตที่เล่าลือ
“สุวรรณภูมิ” ยิ่งใหญ่ไทยขึ้นชื่อ
ถูกกระฟือคอร์รับชั้นสนั่นเมือง

ก็คอยเฝ้าพบเพื่อนได้รู้เรื่อง
เหมือนหมาเครื่องยกลำบากตรึงกัน
แต่ก็ช้าตามเวลาแน่นอนนั้น
ถึงที่มั่นเมืองตรึงสิบเอ็ดโมง

ลองไถ่ฉบับเกือบเต็มที่ไม่มีโล่ง
จากโครงการงานหน่วยอนุรักษ์
เราทั่วหล้ามาเยือนเป็นที่พัก
แจ้งประจักษ์สามัคคีมีพลัง

เพิ่มสตรีหนึ่งนามตามมาหลัง
แอบอิงนั่งคู่อดีตที่เฝ้าไป

รสชาติเขาแซบอีหลีดีหรือไม่
แล้วกลับไปถามไถ่ได้เช็คอิน
ชอบใจนักสวายสดเห็นหมดสิ้น
มาถึงถิ่นคนดีข้า “นายก ชวน”

พักกับประธานสมัชชาอาจารย์ประสงค์
บายวันนี้จะไปไหนตามเห็นควร
ที่ขึ้นสามตามกำหนดจนถึงบาย
ส่วนกรรมการสมัชชาอย่าเมามัว

ลงทะเบียนเขียนไว้ สิบสี่ น.
เป็นกระป๋องเอาไว้ใส่ของทั้งมวล
มีเสื้อผ้าข้าวของล้วนสดสวย
เหมามาได้จ่ายเงินไปให้เบิกบาน

เก็บของไว้โคลคลาหาความรู้
เดินดูไปได้เห็นว่าเข้าที่
ตามถนนหนทางเขาเก็บกวาด
พื้นคอนกรีตขัดมันเงางามล้ำ

เดินดูไปไกลโรงแรมพออ่อนน่อง
ชอบคนตรึงข้างอยู่เยียบเหลือเกิน
น่าสนใจเห็นใบปลิวติดตามบาย
เหมือนโปสเตอร์หาเสียงผู้แทนตน

ไม่มีบัตรมีการ์ดไปบอกกล่าว
แล้วมาให้เจ้าภาพเห็นหน้าท่าน
พระจะสวดจะเทศน์เรื่องของพระ
กินแล้วกลับจับความได้ในวจี

ถึงยามค่ำย่ำนดในวันนี้
ยินดีรับนับแขกมากไม่เมา
เจ็ดสิบห้าจังหวัดนัดมานี้
จะได้มาหาประสบการณ์แดนไกล

แล้วตกลงกันว่ามาต้องม่วน
อย่าเรรวนทำลืมรายงานตัว
ทั้งหญิงชายผู้ติดตามให้รู้ทั่ว
ทำลืมตัวมีประชุมจึงเชิญชวน

ไม่รีรอก็ได้ของดีล้วน
เป็นกระบวนสรุปผลคนละงาน
จำหน่ายช่วยสมัชชาหาซื้อท่าน
หกร้อยผ่านควักกระเป๋าเข้าที่

ว่าเขาอยู่อย่างไรในเมืองนี้
ของที่นี่มีหลายอย่างช่างน่าจำ
ดูสะอาด สบายตาพาชื่นฉ่ำ
ไม่ต้องทำบุญกระเบื่องให้เปลืองเงิน

หันกลับลองอีกฟากยังสรรเสริญ
เหมือนเชื้อเชิญจากท่านชวนสุภาพชน
เรื่องคนตายมากมายหลายแห่งหน
สืบถามค้นเป็นประเพณีที่มีนาน

รู้เรื่องรวมปากต่อปากฝากขับขาน
ร่วมกินทานสังสรรค์กันในที่
แต่ฉันจะมางานศพพบน้องพี่
นายกเทศมนตรีชี้บอกเรา

“สภาราชนิ” มิให้เหงา
โรงเรียนเขาเป็นเจ้าภาพซาบซึ้งใจ
เพราะมีดีที่ตั่งต่างฝืนไฟ
ตื่นเต้นใหญ่จะได้พบกับคนดัง

เขาจัดชุดอาหารบริการแขก
อาหารถิ่น อาหารไทยหลายอย่างจัง
ขนมจีนข้าวยาঁหม่วย่าง
เขาพ้ออาร์มาคู่เมืองไม่ประวิง

อีกกึ่งปลาอาหารทะเลเทไม่หยอก
อยากจะชิมลิ้มรสเพราะชอบรัก
ลูปหน้าห้องมองหมุ่ย่างแล้วนั่งคิด
สามสี่ชิ้นกินพอรู้ก็แล้วกัน

เพราะน้ำหนักเกินพิกัดกว่าแปดสิบ
เอวสามสิบแปดคงต้องคอยย่ำ
แผลอแพล็บเดียวพร่องจามันไปไหน
โมโหลิ้นโกรธให้ปากดูซิดู

น่าดีใจผู้ใหญ่ในเมื่อนี้
ท่านนายกชวนขวัญใจไม่บางเบา
ขอชักหุ่นให้เห็นเป็นที่ระลึก
ว่าครั้งหนึ่งในชีวิตน่านิยม

จัดจำแนกแยกส่วนไว้สองฝั่ง
เราเลือกนั่งข้างเวทีมุดดีจริง
พวกเราต่างตั้งใจใครชิมยิ่ง
บ้านรีบเร่งจงควิชนทิวนัก

เราบ้านนอกมาไกลใจสมัคร
ให้ประจักษ์ได้มาอันตามัน
จะลิมิตตัวไว้เท่าไรนั้น
ห้ามเกินนั้นเขาสั่งมาซ้ำยังจำ

แม้ขมิบแหม่วท้องก็ไม่ต่ำ
กลัวถล่ำอร่อยลำตนลืมดู
แผลอตัวไปหายเข้าท้องเพียงชั่วครู่
คงเป็นหมต่อไปเพราะใจเรา

มาเป็นศรีชีว่างานนี้ไม่เหงา
ทั้งหนุ่มเฒ่าสาวแก่แห่มาชม
จะนำไปผีนึกนึกสุขสม
ได้ชื่นชมถ้ายรูปอยู่คู่คนดัง

“มนต์เมืองตรัง”

....เช้าวันนี้ ที่ตรัง....

กาพย์ยานี ๑๑

ภาค ๒

เมืองตรังเช้าวันนี้
แลลือลับดับไกล
อาทิตยส่องแสงกล้า
วิหคผกจากรัง
มือเข้าเราพร้อมหน้า
ได้ยลพร้อมไฉน
พบสุขเริ่มวันใหม่
สิ่งดีที่หมายมั่น
ประชุมสมัชชาฯ
ทำมาเป็นอย่างไร
ท่านผู้ว่าราชการ
คิดทำจงพากเพียร
ข้อคิดเป็นประโยชน์
เก็บคำจดจำเอา
นุมนวลและลุ่มลึก
เมืองตรังมีผู้นำ

อากาศดีสีสดใส
ยอดดอยใช้ได้เมฆบัง
ยืนท่ายทำฟ้าฝนมั่ง
ด้วยความหวังว่ามีกิน
ชิมอาหารอร่อยลิ้น
เพื่อนหลายถิ่นทักทายกัน
ด้วยแจ่มใสชื่นชีวัน
เราท่านนั้นคงสนใจ
นำเรื่องมาว่ากันไป
จะทำใหม่ได้บทเรียน
เป็นประธานเปิดอ่านเขียน
ท่านนบเนียนเตือนใจเรา
ไล่ความโหดและขลาดเขลา
ไปบอกเล่าและเฝ้าทำ
ขอบันทึกท่านฝากย่า
ดีเลิศล้ำประทับใจ

กลอน

แก้พฤษภาตีห้ากว่าผวาตื่น
เพราะเมื่อคืนเขาแจ้งแกลงไข
เจ็ดโมงเช้าเราต้องรีบคลาไคล
มีทีไปหลายแห่งแหล่งน่าชม
ทำธุระมาถึงอาหารเช้า
ก็เสร็จเอาเจ็ดนาฬิกาใจว่าบ่น
ต้องรอเพื่อนเลื่อนเวลามาหลายคน
นั่งอยู่บนรถรอจนอ่อนใจ
เจ็ดโมงครึ่งจึงลื้อเลื่อนออกเคลื่อนทัพ
ไต่รถนับสามคันไปกันได้
ต่างเตรียมลุยทะเลทองท้องเขียวไทย
ล้วนมาไกลจากดอยเขาเหมือนเราเลย
นิสัยไทยแก้เท่าไรก็ไม่หมด
จึงประชด “ตามเวลา” นั่งหน้าเฉย
เพราะบ้านเราเขารู้ทั่วโลกเลย
จึงแสนเซยเคยฟังฝรั่งแซว
จากโรงแรมแถมนั่งบนเบาะหน้า
โซเฟอร์พามาตามทางผ่านถ้อยแฉว
เห็นต้นยางข้างเขาปลูกเป็นแนว
มาถึงแล้วเขาสามบาทธรรมชาติงาม

สวนพฤกษชาติดารดาษพันธุ์ไม้ป่า
สอดสายตามองหาว่าจะถาม
คนท้องถิ่นถึงต้นไม้ไต่หานาม
ก็ได้รับความว่าชื่อไรหลายอย่างมี
มีทั้งแพต้นจิกอีกระท่อม
นั่นสาวเอชื่อหอมกระไรนี่
ไอ้ตะแบกกะบุกกะโดนดี
ผักหนามมีนี่ต้นยางข้างตะเคียน